

DOOR HET VUUR

M.J. Arlidge bij Boekerij:

*Iene miene mutte
Piep zei de muis
Pluk een roos
Klikspaan
Naar bed, naar bed
Wie niet weg is
Klein klein kleutertje
In de maneschijn
Nog lange niet
Niemand zeggen
Twee kleine visjes
Kom eens gauw
Leef je nog?
Door het vuur

Kom je spelen?
Oog om oog*

*De laatste steen (met Steph Broadribb)
Het verkeerde kind (met Julia Crouch)*

M.J. Arlidge

DOOR HET VUUR

Nergens om je te verstoppen.
Niemand om je te beschermen.

Vertaald door Mylène Delfos en Jet Zegers

ISBN 978-90-492-0240-8

ISBN 978-94-023-2667-3 (e-book)

ISBN 978-90-528-6909-4 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Into the Fire*

Vertaling: Mylène Delfos en Jet Zegers

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © iStock / Wil Immink Design

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 M.J. Alridge

First published in Great Britain in 2025 by Orion Fiction,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd.

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

DAG 1

Het was nu of nooit. Als ze nu niets deed, als ze van deze onverwachte gelegenheid geen gebruik maakte, kreeg ze misschien nooit meer een kans.

Selima hield haar hoofd gebogen, sloot zich achter in de rij stille arbeiders aan en schuifelde net zo verslagen en futloos voort als de anderen. Maar ondertussen ging haar hart tekeer. Ze had lang geleden de hoop laten varen om zichzelf te verlossen van haar kwelling, van deze verpletterende, continue zware arbeid en het willekeurige geweld, maar nu wierp het lot haar een reddingsboei toe, een laatste strohalm om haar vrijheid terug te krijgen.

Ze wist niet hoe de gewonde vrouw precies heette – die was nieuw in de groep en sprak nauwelijks Engels – maar wie het ook was, Selima was haar eeuwig dankbaar. Hun twaalfkoppige ploeg, gekleed in grauwe joggingpakken en met groezelige mondkapjes op, was op de terugweg naar hun vervoer geweest toen de nieuwe rekrut plotseling in elkaar was gezakt. Haar benen hadden het begeven en ze was kennelijk hard gevallen want ze leek bewusteloos, haar mond hing open en haar ogen waren weggedraaid. Het was een onverwachte schok waardoor Selima wakker was geschud. Als in een roes was ze achter de anderen aan naar de klaarstaande bestelwagen gesjokt, maar door de val van die arme vrouw was ze ineens alert. Selima keek naar de onfortuinlijke vrouw en vervol-

gens naar het busje, en er trok een rilling over haar rug. Ze had al zo vaak zwijgend en wanhopig in het verduisterde busje gezeten, maar vanavond leek de gapende opening nog dreigender dan anders. Selima had sterk het gevoel dat ze, als ze weer instapte, helemaal zou worden opgeslokt en voorgoed van de aardbodem zou verdwijnen alsof ze nooit had bestaan. Door die pijnlijke gedachte welden er tranen op in haar ogen. De angst om haar kinderen en haar lieve man nooit meer te zien was ondraaglijk. Ze móést volhouden, ze móést de kracht vinden om te overleven.

En nu had ze een kans. Naz, de hoofdopzichter, een meedogenloze schoft met grove littekens rond zijn starende glazen oog, stond over de jonge Syrische gebogen en sloeg haar met een ruwe hand in haar gezicht. Toen ze niet reageerde, keek hij verontrust naar zijn collega, die bij het open portier de arbeiders stond te tellen. Geërgerd maar bezorgd kwam die nu aangelopen, want hij wilde hier weg zijn voordat iemand hen in de gaten kreeg. Dat was overigens zeer onwaarschijnlijk – in het holst van de nacht in een smerig achterafstraatje –, maar die vrees maakte hem minder waakzaam. Omdat de vrouw op de grond de aandacht van beide bewakers opeiste, werd er even niet op de elf vrouwen in de rij gelet. De anderen leken geen idee te hebben wat te doen, alsof de langdurige gevangenschap hun alle initiatief had ontnomen, maar Selima was niet van plan om deze gouden kans te laten lopen.

Ze deed een stapje naar links, weg van die rij menselijke standbeelden. Toen nog een stap, waarmee ze zichtbaar uit het gareel was. Half en half verwachtte ze met de loop van een pistool onder haar neus terug naar haar plaats te worden gesleurd, maar een voorzichtige blik op haar bewakers wees uit dat die nog over de vrouw gebogen stonden. Ze versnelde haar pas naar de lokkende ingang van een steegje. Ze had geen idee waar dat naartoe liep, maar ze vermoedde dat het uitkwam op een straat met mensen,

leven, misschien zelfs een politieagent. Alles – arrestatie, opsluiting, zelfs deportatie – was beter dan dit.

‘Wat was jij van plan?’

Selima zette een sukkeldrafje in en bad dat die snauw tegen de zieke vrouw was gericht. Maar toen ze haar bewakers overeind hoorde krabbelen, wist dat ze betrappt was. Een snelle blik over haar schouder bevestigde dit. Naz kwam nu op haar af, zijn gezicht vertrokken van moordlustige woede. Hij stak zijn hand al in zijn jas om iets te pakken. Wat? Een ijzeren staaf? Een pistool? Het was te laat om weer in de rij te gaan staan. Te laat om te doen alsof ze zich had vergist. Dit soort verzet werd niet getolereerd, Selima zou haar leven niet meer zeker zijn en had geen keus.

Ze móést vluchten.

2

Zachtjes liet ze haar wijsvinger over zijn neus omlaag naar zijn mond glijden en griste toen met een snelle beweging de joint tussen zijn lippen vandaan. Dat had Helens vriend niet zien aankomen en met een uitdrukking van geamuseerde verontwaardiging op zijn knappe gezicht keek hij naar haar op.

‘Hé, daar was ik nog niet klaar mee,’ protesteerde Christopher, terwijl hij zijn sterke arm uitstak om de buit terug te pakken, maar Helen leunde naar achteren en hield hem buiten bereik.

‘Je weet best dat je hier niet mag roken,’ plaagde ze met een hoofdbeweging naar het weelderige interieur van de penthouse-suite.

‘Doe niet zo flauw. De rookmelders doen het nooit in dit soort hotels.’

‘En bovendien,’ voegde Helen eraan toe, terwijl ze zijn speelse uithalen bleef ontwijken, ‘is blowen illegaal. Hebben ze je dat niet geleerd bij het National Crime Agency?’

Haar date schoot in de lach. Met zijn handen achter zijn hoofd gevouwen, waardoor goed zichtbaar werd hoe breed zijn borstkas was, leunde hij achterover tegen de dikke kussens.

‘En, wat ga je daaraan doen, Helen? Me arresteren?’

Zijn ogen glinsterden even ondeugend.

‘O nee, wacht, dat kun je helemaal niet, hè?’

Helens blik vernauwde zich. Ze had nog maar een paar maanden iets met Christopher, maar in die korte tijd was hij er genoeg in gaan scheppen haar te plagen met haar zelfopgelegde verbanning uit de politiewereld. Hij was een ervaren forensisch accountant, die de financiële wandaden van gangsters en fraudeurs aan het licht bracht, terwijl zij een mooie carrière achter de rug had als hoofd van de afdeling Zware Misdrijven op bureau Southampton Central. Ze was om een principekwestie opgestapt en had nog geen moment spijt gehad van haar beslissing, maar zijn goedmoedige plagerijtjes kwamen toch wel binnen en haakten aan bij haar gevoel van onzekerheid over haar identiteit, haar rol in het leven. Ze was niet langer Inspecteur Helen Grace. Ze was gewoon... Helen.

Alsof hij haar gedachten kon lezen, zei haar bedgenoot: 'Weet je wat? In plaats van me als een strenge schooljuf op de huid te zitten...'

Helen fronste haar wenkbrauwen, maar Christopher liet zich daar niet door ontmoedigen: 'Waarom neem je zelf niet een trekje? Je gaat er heus niet dood aan. Misschien doet het je wel goed. Je bent best gespannen de laatste tijd.'

Hij was er niet op bedacht dat Helen met haar vrije hand een kussen pakte en ermee tegen zijn wang mepte.

Lachend weerde hij haar af en vervolgende ondeugend: 'Toe dan. Je durft niet, hè? Eén klein hijsje.'

Met de smeulende sigaret nog in haar vingers keek Helen hem onderzoekend aan. Ze had altijd gerookt, dus wat dat betreft was het niet zo'n grote sprong, maar ze was nooit zo'n fan van drugs geweest. Maar een uitdaging bleef een uitdaging.

'Jij je zin.'

Ze nam de joint tussen haar lippen, inhaleerde diep en liet de rook, nadat ze die door haar mond had laten rollen, door haar neusgaten ontsnappen.

'Zo, nu tevreden?' vroeg ze en gaf de sigaret aan hem terug.

‘Waanzinnig,’ antwoordde hij. Met een liefdevolle blik legde hij zijn hand op haar heup en streek langzaam met zijn duim over de zijdezacht glanzende stof van haar nachthemd. ‘En jij?’

Zijn vraag overviel haar en Helen aarzelde even voor ze antwoordde. Het was iets waar ze eigenlijk nooit eerder over had nagedacht, haar drukke werkleven liet doorgaans weinig ruimte voor introspectie. Maar nu ze bevrijd was van haar verplichtingen, leken de mogelijkheden ineens grenzeloos. Ze kon gewoon marihuana roken, ze kon hele avonden vrijen in dure hotelkamers, ze kon tevreden zijn. Ze kon zelfs voor iemand vallen, een luxe die ze zichzelf nooit had veroorloofd.

‘Best wel,’ antwoordde Helen met een nonchalant schouderophalen. ‘Niet bijzonder, maar goed genoeg.’

Het was pure plagerij en Christopher reageerde onmiddellijk, met een frons tussen zijn wenkbrauwen drukte hij de joint uit in een leeg glas.

‘En wat is ervoor nodig om jou helemaal tevreden te krijgen, Helen Grace?’ vroeg hij, terwijl zijn hand langs haar zij omhooggleed en terloops haar borst aanraakte.

Helen zei niets en liet zijn duim afdwalen naar haar tepel. Een rilling van genot trok door haar heen en ze schoof tegen hem aan. Haar lippen zochten de zijne en ze genoot van zijn hete, rokerige adem. Ze voelde zijn verlangen, zijn lust die hen beiden omvatte, en zonder waarschuwing had hij zich opgericht en Helen op haar rug gedraaid. Nu had hij de overhand en begon haar hevig te kussen, maar Helen had zijn zet zien aankomen en gebruikte zijn neerwaartse beweging in haar voordeel, door snel naar links te rollen, zodat hij op zijn rug terechtkwam. Verrast probeerde Christopher te protesteren, maar hij wist dat het hopeloos was, dat hij was verslagen. Een nieuwe golf van genot schokte door Helen heen toen ze boven op haar minnaar kwam liggen. Ze wilde hem, maar het moest wel op haar voorwaarden gebeuren. Haar

wereld was aan het veranderen, haar leven stond op zijn kop, maar ze wilde nog wel graag de touwtjes in handen hebben.

Sommige gewoonten zijn hardnekkig.

3

Ze rende door de donkere straat alsof haar leven ervan afhing.

Toen ze daarnet het smerige steegje uit was gerend, had Selima tot haar schrik ontdekt dat de rustige woonstraat verlaten was en er op dit late uur geen sterveling te bekennen was. Even stond ze perplex – ze was zo zeker geweest dat hier haar redding zou liggen – maar ze had geen tijd om erbij stil te staan want haar achtervolgers zaten haar op de hielen. Instinctief sloeg ze links af en stoof over de stoep. Selima was jong, fit en wanhopig – een combinatie die haar ongetwijfeld naar de vrijheid zou leiden, ver weg van de gruwelijke nachtmerrie waar ze de laatste twee jaar in had geleefd. Maar door de genadeloze voetstappen achter haar wist ze dat het gevaar vlakbij was, dat haar kwelgeesten het niet op zouden geven tot ze haar weer in hun klauwen hadden.

De adrenaline gierde door haar lijf en Selima versnelde haar pas. Ze spande zich tot het uiterste in om de afstand tussen haarzelf en haar achtervolgers te vergroten. Verderop zag ze stoplichten, een kruispunt, auto's die voorbijzoefden. Het was ongeveer honderd meter verder, misschien iets meer, maar ze kon er binnen een minuut zijn. Eenmaal daar aangekomen kon ze zich desnoods voor een auto gooien, als ze maar op de een of andere manier iemands aandacht trok. Het zou een gevaarlijke wanhoopsdaad zijn, maar haar ontvoerders zouden haar toch niet voor de ogen van

tientallen getuigen aanvallen? Toegegeven, ze had geen greintje vriendelijkheid of ruimhartigheid ondervonden sinds ze voet had gezet in dit vervloekte land, maar de gewone mensen in Southampton waren toch zeker net zo fatsoenlijk en zorgzaam als ieder ander? Ze hoopte het van harte.

Vanuit het niets greep een hand haar arm. Gillend van angst beseftte Selima dat Naz haar bijna te pakken had, ze hoorde zijn hijgende gevloek in haar oor. Met de dood op haar hielen dook ze naar rechts tussen twee geparkeerde auto's door de weg op. Verast door die onverwachte beweging aarzelde Naz, zodat Selima terrein won en naar het kruispunt verderop rende. Ze was er nu nog maar vijftig meter vandaan en als ze deze snelheid volhield kon ze hem voor blijven.

Tot haar enorme opluchting draaide er net een voertuig de weg op dat haar met zijn koplampen verblindde. Het reed recht op haar af en ze zwaaide wanhopig en wild met haar armen boven haar hoofd om de aandacht van de bestuurder te trekken.

'Help! Stop alsjeblieft!'

Haar stem klonk schril en schor maar het leek te werken, het voertuig kwam met piepende remmen vlak voor haar tot stilstand. Opgelucht vertraagde Selima haar pas en ze dankte de hemel voor haar geluk. Maar toen de koplampen uitgingen en ze de vorm van het voertuig zag, werd haar hoop de bodem ingeslagen. Het was geen passerende auto, of zelfs een politievoertuig. Het was de witte bestelwagen. Naz' handlanger had haar vluchtroute afgesneden. En hij klom al uit de wagen, terwijl Naz haar achterop kwam.

'*Min xilas bike, Xudan...*'

Selima fluisterde het gebed voor zich uit terwijl ze de straat af speurde naar een ontsnappingsroute. En tot haar verrassing leek haar wanhopige smeekbede te worden verhoord, want direct rechts van zich zag de doodsbanige vluchteling een doorgang die van de straat af leidde. Ze aarzelde geen moment en dook naar

rechts, net op het moment dat Naz weer een uithaal naar haar deed. Dit keer kregen zijn vingers grip op de zachte stof van haar shirt, maar Selima rukte zich los en sprintte weg naar de beschutting van het steegje.

Ze struikelde en stuiterde tegen de muren in haar wanhoop om te ontsnappen. Ze hoorde nu twee paar voetstappen achter zich en probeerde hun razernij voor te blijven. De steeg lag bezaaid met afval, maar ze wist het einde te bereiken en kwam weer in de openlucht terecht. Een nieuw uitzicht opende zich voor haar, maar het was niet veel beter. In haar wanhoop om te ontsnappen had Selima de straten van de stad achter zich gelaten en was recht op een winkelpassage afgestormd. Overdag zou het hier wemelen van de mensen, maar op dit tijdstip waren de winkels gesloten en de metalen rolluiken dicht. Ze zat in de val. En nog erger, ze was alleen.

Of niet? Toen ze het verlaten complex inliep, zag ze verderop iets wat haar hart sneller deed kloppen. Een licht. Nee, meer dan dat – het was een winkel! Selima zette nog eens extra aan en hield haar blik gericht op het kebabbord dat in de duisternis oplichtte om late stappers met nachthonger te lokken. Ze wist niet zeker of de eettent nog open was en of ze er welkom zou zijn, maar Selima voelde dat ze veilig zou zijn als ze de beschutting van dit nachrestaurant kon bereiken.

Ze slikte haar angst weg en rende naar het licht.

Helen keek uit over de stad, naar de hypnotiserende twinkellende lichtjes onder haar. Het hotel was Christophers keuze geweest en het beviel haar. Het Mayflower was een nieuw boetiekhôtel aan de rand van Watts Park, met penthousesuites die een prachtig uitzicht over Southampton boden. Vooral 's nachts was het betoverend, wanneer het stadslandschap tot leven kwam in massa's fonkelend wit, geel en rood. Helen had wel uren kunnen kijken naar de auto's, naar de late stappers, zich afvragend waar ze naartoe gingen en met wie, welk plezier ze najoegen.

Ze wikkelde de pluizige badjas om zich heen en kon niet ontkennen dat ze tevreden was. Geluk had ze altijd een relatief begrip gevonden. Ze had er niet veel ervaring mee en het was ook niet iets wat ze verwachtte. Maar ondanks de vragen over haar toekomst die door haar hoofd bleven spoken en ondanks het schuldgevoel omdat ze Charlie en haar collega's van Southampton Central in de steek had gelaten, kon ze niet ontkennen dat haar nieuwe leven aspecten bevatte waar ze van genoot. Ze had tijd om zichzelf te zijn, om nieuwe dingen te ontdekken, om een gooi te doen naar een echte, stabiele relatie. Haar verhouding met Christopher was nog pril, maar het algoritme van de datingapp dat hen had gekoppeld leek verstand van zaken te hebben. Ze waren even oud, hadden een achtergrond in het politiewerk en vonden het allebei heer-

lijk om af en toe de wereld de rug toe te keren, en dan het liefst in een chic hotel. Helen wist dat haar spaargeld niet eeuwig mee zou gaan, dat ze op een gegeven moment zou moeten nadenken over een nieuwe baan, maar voor nu kon ze in ieder geval genieten van het moment.

Met haar hoofd tegen het glas gedrukt liet ze haar blik over Southampton dwalen, op zoek naar iets om haar aandacht op te richten. Christopher stond onder de douche en ze genoot van het moment voor zichzelf. Glimlachend liet ze haar ogen als een gevangeniszoeklicht heen en weer gaan, op zoek naar tekenen van leven.

Toen zag ze iets wat haar zenuwen direct op scherp zette. In een donkere winkelgalerij, een meter of dertig onder haar, rende een jonge vrouw, ze sprintte op volle snelheid en keek regelmatig over haar schouder. Instinctief drukte Helen haar gezicht nog dichter tegen het glas. Wat deed die vrouw in hemelsnaam zo laat op de avond op die verlaten plek? En waar rende ze voor weg?

Een paar tellen later kwam het antwoord in beeld: twee potige figuren holden achter de vluchtende vrouw aan. Helens hele lichaam spande zich, een heleboel onwelkome vragen buitelden in haar hoofd over elkaar heen. Waarom achtervolgden ze haar? En wat zouden ze doen als ze haar te pakken kregen? Helen merkte dat ze de voortvluchtige binnensmonds aanmoedigde, haar aanspoorde haar achtervolgers voor te blijven, en tot haar grote opluchting zag ze de jonge vrouw een kebabtentje bereiken, het enige etablissement dat nog open was. Geconcentreerd keek Helen hoe de vrouw naar binnen verdween. Ze had echter geen geluk, want haar twee achtervolgers volgden haar naar binnen en sleurden haar naar buiten de promenade op. Terwijl ze vocht om zich uit hun klauwen te bevrijden, verscheen er in de deuropening een man met een koksschort over een knalroze t-shirt, maar hij maakte geen aanstalten om tussenbeide te komen en bleef stokstijf staan.

Helens hart bonsde in haar borst. Die man van dat eettentje zou toch wel ingrijpen? Of op zijn minst de politie bellen? Maar tot haar afgrijzen deed hij niets en keek hij onbewogen toe hoe de twee zware jongens die arme vrouw op de grond smeten. Onmiddellijk krabbelde hun slachtoffer op haar knieën en sloeg haar handen in een smekend gebaar ineens. Maar ze waren kennelijk niet vergevingsgezind en Helen hapte naar adem toen een van hen iets uit zijn jaszak haalde wat op een fietsketting leek. Verbeelde Helen zich dat ze een kreet hoorde, dat ze die vrouw het hoorde uitschreeuwen van angst en wanhoop? Hoe dan ook, ze werd niet gespaard en die kerel liet de ketting met al zijn kracht op haar neerkomen.

Helen kwam in beweging en was al bij de deur op het moment dat Christopher, die zijn haar liep af te drogen, uit de badkamer tevoorschijn kwam.

‘Hé! Is er brand?’ riep hij toen ze hem voorbij stooft.

Helen antwoordde niet, gooide de deur open en racete de gang door. Achter haar hoorde ze Christopher roepen, maar ze stopte niet en stormde via de nooduitgang het trappenhuis in. Misschien was het verstandiger geweest om de lift te nemen, maar Helen durfde geen vertraging te riskeren, want elke seconde telde.

Ze vloog met vier treden tegelijk de trap af, terwijl talloze vragen door haar hoofd flitsten. Wat had die vrouw gedaan om de woede van die kerels te wekken? Waarom reageerden ze zo gewelddadig? En hoe kwam het dat ze het zo schaamteloos deden, blijkbaar zonder zich iets aan te trekken van mogelijke getuigen? Verteerd door de wens om het te begrijpen, om in te grijpen, snelde Helen de lobby in, wat de nachtportier deed opschrikken. Ademloos en bezweet rende ze met haar badjas wild achter zich aan flapperend in de richting van de uitgang. Gefrustreerd rukte ze hem uit en sprintte in haar satijnen nachtjapon verder. Enkele seconden later was ze op straat, waar ze even stilstond, tot ze de zwak verlichte

doorgang naar het winkelcentrum ontdekte. Helen rende op haar blote voeten over het asfalt en verdrong alle gedachten aan gevaar toen ze de gruisige passage indook.

Ondanks de naargeestige duisternis waar ze plotseling in werd ondergedompeld, bleef ze doorrennen, zelfs toen haar voet iets scherp raakte. Ze schudde het ongemak van zich af in de overtuiging dat de afstraffing die de anonieme vrouw kreeg veel erger was dan wat zij nu voelde. Er leek geen einde aan de doorgang te komen, maar nu kwam Helen dan toch uit op de onduidelijk ingerichte winkelpromenade, waar ze verwilderd om zich heen keek. Onmiddellijk ontwaarde ze het schimmige groepje op een meter of vijftien bij haar vandaan. Ze had kreten verwacht, een worsteling, tekenen van leven, maar tot haar ontzetting lag de vrouw roerloos op de grond met haar hijgende belager over haar heen gebogen.

Helen aarzelde geen moment en rende op de drie figuren af. Met elke pas nam haar snelheid toe. Met haar atletische, soepele en lichtvoetige tred maakte ze nauwelijks geluid, zodat die rotzak die zijn arm ophief voor een volgende klap haar pas op het laatste moment opmerkte. Plotseling veranderde de uitdrukking op zijn gezicht: de aanvankelijke schrik vanwege de naderende indringer ging over in totaal onbegrip toen hij het beeld probeerde te verwerken van een vrouw in nachtjapon die zich op hem stortte. Maar voor hij kon reageren, vloog Helen al door de lucht en had ze haar voet hard midden op zijn borst geplant. Hij viel achterover, landde met een zware bons op zijn rug en hapte geschokt naar adem. Helen moest het nu van de verrassing hebben en ze deed resoluut een stap naar voren om haar hiel op zijn wang te zetten en zijn hoofd tegen de vloer te rammen. Verdwaasd van de pijn knipperde hij even stom naar de nachtelijke hemel, voordat hij zich kreunend en jammerend oprolde. Helen schonk verder geen aandacht aan hem, want ze hoorde alweer voetstappen achter zich. Toen ze zich omdraaide, zag ze de andere kerel op zich afkomen. Hij was duidelijk

een straatvechter, met zware littekens rond zijn linkeroogprothese, en een blik alsof hij van plan was haar flink wat schade toe te brengen.

‘Ik weet niet wie je denkt dat je bent, dame, maar –’

Verder kwam hij niet, want Helen trapte direct met haar rechtervoet fel in zijn kruis. Haar aanvaller kreunde met een van pijn verwrongen gezicht. Maar Helen kende geen genade en stompte met haar vuist in zijn maag, en op het moment dat hij ineenkromp, plantte ze haar elleboog in zijn nek. Met een zielig gejammer zakte hij ineen op het beton, volledig buiten westen.

Helen haastte zich nu naar het slachtoffer, dat nog steeds roerloos op de grond lag. Ze knielde naast de gewonde vrouw neer, tilde haar voorzichtig van de grond en nam haar in haar armen. Het gezicht van de jonge vrouw was bebloed en gekneusd, en haar lichaam rilde van ellende, maar ze leefde nog, wat een hele opluchting was nadat ze zo bruut was afgetuigd. Bezorgd riep Helen naar de man van het eettentje dat hij een ambulance moest bellen, maar ze ontdekte dat de zaak inmiddels in duisternis gehuld was. Alleen het bordje GESLOTEN was nog duidelijk zichtbaar.

‘Wat is dit nou weer?’

Helen stond op het punt om een scheldkanonnade op hem af te vuren, maar de vrouw in haar armen begon plotseling heftig te hoesten en er sproeide een nevel van bloed van haar lippen.

‘Stil maar, lieverd, het komt goed,’ zei Helen, die haar best deed zo aardig en positief mogelijk te klinken. ‘We gaan hulp voor je regelen. Alles komt goed.’

De ogen van de vrouw schoten alle kanten op, maar uiteindelijk focusten ze zich op Helen met een blik waarin een mengeling van pijn en verwarring was af te lezen.

‘Wees maar niet bang,’ stelde Helen haar gerust. ‘Ik zal zorgen dat je hier wegkomt. Maar dan moet je wel opstaan. Denk je dat dat lukt?’

Helen had spijt dat ze naar buiten was gerend zonder telefoon of wat dan ook om hulp in te roepen. Ze moesten terug zien te komen bij de weg, of het hotel daarachter, en dat moesten ze snel doen, voordat haar aanvallers weer bij hun positieven kwamen. Maar de vrouw in haar armen reageerde niet, ze registreerde Helens aanwezigheid maar nauwelijks.

‘Kun je me zeggen hoe je heet?’ vroeg Helen, die zich haar basis-training herinnerde. ‘Wat is je naam?’

Nu zag Helen een reactie, de vrouw tilde haar hoofd op, probeerde tussen haar gebroken tanden door de woorden te formuleren.

‘Selima,’ fluisterde ze, waarna ze zich weer in Helens armen liet terugzinken.

Helen knikte en schonk haar een warme glimlach. De gewonde vrouw leek ergens in de twintig en had met haar ebbenzwarte haar en diepbruine ogen een Centraal-Aziatisch of mediterraan uiterlijk. Ze had twee kleine intrigerende tatoeages op haar kin en haar voorhoofd – een kruis en een gazelle – maar een uitleg over de betekenis ervan zou moeten wachten. Het belangrijkste was nu om weg te komen.

‘Oké, Selima. Ik ben Helen en ik ga je helpen. Maar dan moet je wel overeind komen. Ik weet dat je pijn hebt, maar we gaan het toch proberen. Gaat dat lukken, denk je?’

Selima richtte opnieuw haar hoofd op. Ze keek alsof ze iets wilde zeggen, maar dat was uiteindelijk te veel gevraagd, dus knikte ze alleen maar en probeerde haar hoofd wat verder omhoog te brengen.

‘Heel goed, rustig aan maar.’

Helen schoof haar hand onder Selima’s rug en probeerde haar omhoog te helpen. Even leek Selima te reageren, zette een dappere glimlach op. Maar plotseling veranderde haar uitdrukking en was de paniek van haar hele gezicht af te lezen. Helen staarde haar een

ogenblik verbaasd aan en realiseerde zich toen dat ze een grote fout had gemaakt. Ze beseftte dat een van Selima's aanvallers was bijgekomen, maar ze had zich nog maar nauwelijks bewogen om achter zich te kijken of ze had al een felle slag tegen haar achterhoofd te pakken. Haar hele lichaam werd opzij geslingerd en haar hoofd tolde. Meteen volgde er een tweede klap die haar op de grond deed smakken. Ze moest haar gewonde metgezel loslaten en kon niet voorkomen dat ze hard met haar gezicht tegen het beton klapte en haar wang openhaalde. Naar adem snakkend probeerde Helen haar hoofd een eindje op te richten, maar direct begon de hele wereld te draaien en dreigde ze opgeslokt te worden door de duisternis. Met een smak viel ze weer achterover op de grond.

Zwaar ademend lag ze op het stoffige beton. Ze was misselijk en gedesoriënteerd, maar ondanks haar verwarde toestand hoorde ze Selima nog een kreet slaken. Met alles wat ze nog aan kracht in zich had krabbelde Helen overeind, eerst op haar knieën en toen, wankelend, op twee benen. De straat leek te slingeren en Helen zwalkte alsof ze op het dek van een deinend schip stond. Ze voelde braaksel in haar keel opkomen, kon niet goed zien en toen ze haar hand tegen haar achterhoofd legde, voelden haar vingers warm, kleverig bloed. Helen had even het gevoel dat ze zou flauwvallen, maar Selima's noodkreten spoorden haar aan vooruit te komen.

Alles liep door elkaar, ze zag alleen wazige contouren, kleuren en vormen, maar dwars door alle chaos heen beseftte Helen dat Selima werd meegesleurd. Nu drong er een nieuw geluid tot haar door: het ronken van een motor en het geluid van een auto die met piepende banden tot stilstand kwam. Helen probeerde uit alle macht te focussen, kon vaag de vorm onderscheiden van een wit busje, met één werkend remlicht dat rood naar haar knipperde. Ze hoorde deuren opengaan, een schreeuw en toen de deuren weer dichtslaan. Helen wist precies wat er gebeurde en probeerde zich op het voertuig te concentreren, maar het nummerbord was te ver

weg, te onduidelijk, om het te kunnen lezen. Erger nog, het hele busje verdween uit haar beperkte zicht en reed op hoge snelheid weg. Helen slaakte een hopeloze kreet en stak vergeefs haar arm op als om het tegen te houden, maar het enige wat ze ermee bereikte was dat ze haar evenwicht verloor. Helen helde nu voorover en besepte tot haar schrik dat ze niet kon verhelpen dat eerst haar bovenlichaam en daarna haar hoofd hard de grond raakten.

En toen werd alles zwart.